

hænde, at Nationalbanken har optaget betydelige Poster udenlandsk Valuta, som Tabet vil være sikkert paa i næste. Jeg skulde imidlertid tro, at Tabet næppe kunde være saa overvældende, idet man ved at variere Indlaansrenten af udenlandske Penge i de private Banker kunde bøde herpaa, selvom Nationalbanken i og for sig ikke er raadende over de private Bankers Indlaansrente, vil den dog sikkert kunne øve en bestemmende Indflydelse herpaa.

Men en saadan Lovgivning med bestemte Stigninger er efter min Anskuelse kun mulig, om man vil have en langsom Stigning. Tænker man sig, at man vil have, at Kronen i Løbet af f. Eks. 1926 skal komme i Pari, og derfor bestemmer, at Stigningen i hvert af de to Halvaar af 1926 skal være 5 Guldøre, svarer dette til en ret sikker Forrentning af 11 pCt., selvom de private Banker overhovedet ingen Rente vilde give, og man vilde næppe maa Hensigten med en saadan Lovgivning.

Af Erhvervenes Udtalelser fremgaar det, hvor forskellige Anskuelser, der hersker angaaende en langsom eller en stærk Stigning fra 90 til 100 Guldøre. Jeg skal ikke opkaste mig til Dommer herom, idet jeg meget vel ser de forskellige Interesser, Erhvervene har i saa Henseende, men jeg har villet præcisere, at kun, om man vil en langsom Stigning over f. Eks. 3 Aar, kan man fastlægge, hvorledes Stigningen skal ske. Man vil paa den anden Side dermed kunne opnaa forholdsvis Stabilitet i disse Aar med Hensyn til Vekselkurserne, og ved en behændig Politik maa jeg antage, at Tabet paa det fremmede Tilgodehavende, man ligger med i Bankerne, ikke vil blive saa overvættets stort.

Af enkelte Erhvervs Udtalelser fremgaar det, at et Moment, der har været medbestemmende for deres Ønske om snarest at komme i Pari, er nu at tage det Prisfald paa vel ca. 25 pCt., som vi skal tage, om Kronens indre Købekraft skal svare til Guldparitet af Kronen — under Forudsætning naturligvis af uforandret Prisniveau i Udlandet. Søger man derimod at holde Kursen omkring 90 Guldøre for sidenhen at forbedre Kronens Værdi til 100 Guldøre, faar vi aldrig Ende paa Vanskelighederne. Bag om denne Betragtning ligger, at man kommer hurtigere over et Prisfald paa 25 pCt., end et paa 15 pCt. og derpaa et paa 10 pCt., men det er vel tvivlsomt, om dette Ræsonnement er rigtigt, naar man vel at mærke ikke først søger at stabilisere Prisniveauet før de sidste 10 pCt. tages. For det første tror jeg, at det for de talrige Erhvervsvirksomheder vilde være heldigt, om Prisfaldet ikke paa engang blev 25 pCt., men ydermere stiller jeg mig noget skeptisk overfor den bagom liggende Betragtning, at, hvad enten man skal tage en Sænkning af Prisniveauet paa 25 pCt. eller 15 pCt., saa forløber det lige hurtigt; der er vel nok noget rigtigt i Betragtningen, men jeg maa dog antage, at jo større Prissænkningen skal være, desto længere Tid tager det ogsaa, og er dette rigtigt, kan jeg ikke tro, at man vil skade Næringslivet ved den Politik, som jeg mener bør være Ledetraaden; af al Evne at holde den opnaaede Kroneværdi, at stræbe efter at faa Prisniveauet til hurtigt at falde; naar det begynder for Alvor herpaa, maa det efter min Anskuelse føre til, at der fremkommer et Overskud paa vor almindelige Betalingsbalance, og naar det er Tilfældet, vil det ogsaa være naturligt at tage de 10 pCt. i umiddelbar Fortsættelse af det første Prisfald. Men naar det Tidspunkt kommer, ja, det staar det næppe i menneskelig Magt at udtale sig om.

København, den 9. September 1925.

Ærbødigst
Axel Nielsen.